

Media: Κ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ Page: 18-19 Published at: 30-05-2021
 Author: Surface: 1157.33 cm² Circulation: 0
 Subjects:

ΕΠΙΛΟΓΕΣ

κείμενο
ΑΘΩΣ
ΔΗΜΟΥΛΑΣ

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Ο Ρόμπερτ Βάλσερ φιλοσοφεί και αγωνιά μέσα από τη φωνή ενός παράδοξα ώριμου και γοητευτικά παρατηρητικού παιδιού. *Οι Εκθέσεις του Φριτς Κόχερ* (εκδ. Κριτική) είναι μια «καφκική» σπονδή για τον κόσμο στην αυγή του προηγούμενου αιώνα. Πολύ ιδιαίτερο.

ΒΡΑΒΕΙΟ

Η Μεξικανή Βαλέρια Λουισέλι κέρδισε το Dublin Literary Award για *Το παιχνίδι των χαμένων παιδιών* (εκδ. Μεταίχμιο), ήτοι 100.000 ευρώ, το μεγαλύτερο χρηματικό έπαθλο που δίνεται παγκοσμίως για ένα βιβλίο γραμμένο στα αγγλικά. Και ας αργίσει ενίοτε τις προτάσεις στα ισπανικά, όπως είχε πει προ διετίας στο «Κ».

ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΗ

Δύο φίλοι σε μια κρίσιμη καμπή της ζωής και της σχέσης τους. Το *Αμστερτζαμ* (βραβείο Μπούκερ 1998) δεν είναι σήμερα το πιο δημοφιλές, αλλά είναι ίσως το πιο σημαντικό, το πιο βαθύ μεθυστήριο του Iain MacIntyre. Εξαντλημένο μέχρι πρόσφατα, επανακυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Πατάκι.

BIBΛΙΟ

η καμπάνια του «όχι»

Πώς να ανατρέψεις έναν δικτάτορα με δημοκρατικό τρόπο: μια ιστορία για το δημοψήφισμα του 1988 στη Χιλή.

INFO
Ο Γκαέλ Γκαρσία Μπερνάλ, στην ταινία *Νο* και το αντίστοιχο μεθυστήριο του Αντόνιο Σκάρμετα, *Οι μέρες του ουρανού τόξου* (εκδ. Κλειδάριθμος)

ΛΙΓΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ για τον Αντόνιο Σκάρμετα: γεννήθηκε στη Χιλή πριν από 81 χρόνια, καθηγητής, διπλωμάτης, τηλεοπτικός παρουσιαστής, συγγραφέας – γνωρίζετε σίγουρα ένα βιβλίο του, τον *Ταχυδρόμο του Νερούδα*, το οποίο ενέπνευσε το περίφημο κινηματογραφικό *Η Postino*. Το 2011 έγραψε τις *Μέρες του ουρανού τόξου*, ένα σύντομο μυθιστόρημα που συζητήθηκε πολύ, βραβεύτηκε και κυκλοφόρησε στα ελληνικά πρόσφατα από τις εκδόσεις Κλειδάριθμος. Ο Σκάρμετα σκαλίζει ένα μείζον θέμα για τη σύγχρονη ιστορία της χώρας του, το δημοψήφισμα του 1988, με το οποίο ο Πινοσέτ ήλπιζε να νομιμοποιήσει τη θέση του – ως γνωστόν επικράτησε το «όχι». Αυτό συνέβη παρά το καθεστώς τρομοκρατίας που είχε επιβάλει ο Χιλιανός δικτάτορας και την απειλή του χάους σε ενδεχόμενη ήττα του. Το 15λεπτο τηλεοπτικού χρόνου, όμως, που παραχώρησε στην αντιπολίτευση για να επικοινωνήσει τις θέσεις της αποδείχτηκε καθοριστικό. Η ιστορία της καμπάνιας του «όχι» αποτελεί μια όμορφη και πρωϊκή αφήγηση στη σύγχρονη ιστορία της Χιλής και ο Σκάρμετα την αποδίδει με απλότητα και ευαισθησία, παρατηρώντας την καθημερινότητα εκείνων των ημερών και τις σχέσεις ανάμεσα στους άμεσους και έμμεσους πρωταγωνιστές της εποχής. Σας θυμίζει ίσως την εξαιρετική ταινία *Νο* (2012) του Πάμπλο Λαραϊν· πράγματι, επί της ουσίας πρόκειται για το ίδιο θέμα, άλλωστε η ταινία βασίστηκε σε ένα παλιότερο αδημοσίευτο θεατρικό του Σκάρμετα. Ένα ακόμα κεφάλαιο από την ατελείωτη μυθολογία της Λατινικής Αμερικής. ■

Το μυθιστόρημα του Πάβελ Κόχουτ, *Ο άνθρωπος που περπατούσε ανάποδα*, κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Καστανιώτη (μετάφραση: Σόνια Στάμου-Ντορνιάκοβα).

Ένα σατιρικό μυθιστόρημα για τα σοβιετικά χρόνια της Τσεχοσλοβακίας και τον υπερεκτιμημένο νόμο της βαρύτητας.

ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΗ ΓΕΝΙΑ: παιδιά του μεσοπολέμου, μεγάλωσαν στην Πράγα και στο Μπρνο, έζησαν τον πόλεμο στη νεότητά τους και κατόπιν την περίοδο της σοβιετικής επιρροής, την Άνοιξη της Πράγας και, κάποιοι, πρόλαβαν τη μέρα που ξημέρωσε μετά το 1989. Ο Μίλαν Κούντερα, φυσικά, ο Ιβάν Κλίμα και ο Μπόχουμιλ Χράμπαλ, η Κβιέτα Λεγκάτοβα, ο Γιάρολαβ Πουτίκ, ο Ότα Πάβελ – όλοι μεταφρασμένοι στη γλώσσα μας. Και φυσικά ο Πάβελ Κόχουτ, 92 ετών σήμερα, ένα παλιότερο μυθιστόρημα του οποίου, *Ο άντρας που περπατούσε ανάποδα*, γραμμένο το 1970, κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις Καστανιώτη. Ο τίτλος (και το εξώφυλλο) λένε την αλήθεια: ένας καθηγητής λυκείου ξεκινά μια μέρα να

μπορεί να περπατήσει στο ταβάνι. Περίεργο, ε; Όσο περίεργο ήταν και ότι ο Γκρέγκορ Σάμσα ξύπνησε ένα πρωί μεταμορφωμένος σε έντομο – υπάρχει εδώ μια προφανής αντιστοιχία με το καφκικό παράλογο της *Μεταμόρφωσης*. Άλλωστε, αν και ο Κάφκα δεν έγραψε ποτέ στα τσέχικα, φαντάζομαι δεν μπορούμε να αγνοήσουμε ότι υπήρξε ο πρόγονος αυτής της γενιάς που άντλησε από τη συγγραφική μεγαλοφυΐα του για να περιγράψει τον μεταπολεμικό κόσμο εντός (και εκτός) του Ανατολικού Μπλοκ. Η σάτιρα του Κόχουτ, με ξεκάθαρους συμβολισμούς, διαβάζεται σήμερα ως ένα αλλόκοτο ντοκουμέντο μιας εξίσου αλλόκοτης εποχής – πολύ διασκεδαστικό στην ανάγνωση, εκτός των άλλων. ■

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΦΚΑ